

28 Σεπτεμβρίου 2013

Ο Μακαριστός Ιάκωβος Τσαλίκης: Θέα του παραδείσου.

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Ιάκωβος Τσαλίκης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Δεν του λείψανε του γέροντα και άλλου είδους δωρεές. Είχε μικρή γεύση του παραδείσου με θέα φυσικών καλλονών και εσωτερική ευφροσύνη. Αυτό έγινε,

μάλλον για πρώτη φορά, το 1989. Τον παίδευε λογισμός και ζητούσε από το Θεό να καταλάβει τη σημασία του Κυριακού λόγου «εν τη οικία του Πατρός μου πολλάί μοναί εισίν». Ο Θεός του απάντησε και, μέσα στο κελί, σταυροπόδι και με σταυρωμένα τα χέρια, διηγήθηκε με άφατη αγαλλίαση και συνοπτικά στον Δ. Τ.:

-Χθες, κύριε Δημήτρη μου, έβλεπα ότι ήμουνα στους ουρανούς, σ' ένα ωραίο κήπο. Και υπήρχανε βιολέτες διαφόρων χρωμάτων και διάφορα άνθη. Εκεί βρισκόμουν μετέωρος, δεν πάταγα. Και ήταν ένας άλλος μοναχός με ράσο, που μου έδειχνε ωραία σπιτάκια και μου 'λεγε «προχώρα Ιάκωβε». Μα πώς να προχωρήσω, δεν έχει δρόμο, θα πατήσω τα λουλούδια, θα τα χαλάσω. Ένας άλλος με ράσο μου είπε? «μη φοβάσαι, αυτά τα λουλούδια δεν χαλάνε, προχώρα». Προχωρούσα, τα λουλούδια δε χαλούσανε!

Η φωνή του, λέει ο Δ. Τ., ήταν αλλιώτικη, το πρόσωπό του ήταν όλο ειρήνη και δοξολογία, με κείνο το αλησμόνητο ιλαρό χαμόγελο. Τέτοιες θείες εμπειρίες του χαρίστηκαν πολλές, όσο πλησίαζε το τέλος της φθαρτής του ζωής. Κι ενώπιόν τους αφηφούσε κάθε ανθρώπινη απόλαυση... και την πιο αυτονόητη, την πιο ακίνδυνη. Του πήγε ο Λ. από ευγνωμοσύνη και του 'βαλε χαλάκι μπροστά στον Εσταυρωμένο. Πληγιάζανε πλέον και πονούσανε τα γόνατά του, τόσες ώρες που στεκόταν εκεί γονατιστός, Μόλις το είδε ο γέροντας θύμωσε και το 'βγαλε έξω:

-Εγώ είμαι καλόγερος! 40 χρόνια ο Ιάκωβος... και τώρα θα βάλει χαλί;

Από το ομώνυμο βιβλίο, εκδόσεις «Τροχαλία»

Πηγές: myriobiblos.gr - .rel.gr